

# РЕШЕНИЕ

№ 1142

гр. София, 02.03.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в публично заседание на 02.02.2012 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6071** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с § 62, ал.3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ и образувано е по жалба, подадена от С. Р. Г., С. Б. К., Г. Й. Г., Л. Г. Г., А. Г. Г. - И. срещу заповед N РД-46-57/14.08.2009г. на кмета на район"П."- Столична община. С обжалваната заповед е отказано на наследниците на Б. И. Г. да придобият право на собственост при условията на § 4а, 4д и 4з от ПЗР на ЗСПЗЗ върху имот пл. № 558, к.л. № Г-11-5-А, м. „С.", землище на [населено място], район „П.", Столична община.

В жалбата са изложени съображения, свързани с нарушения на чл. 146, т.3-5 от АПК, поради което се моли да бъде отменен обжалваният административен акт. Твърди се, че са представени наличните документи във връзка със законността на правото на ползване на наследодателя на жалбоподателите. Твърди се, че в имота е построена сграда, която отговаря на техническите изисквания на §1, ал.3 от ДР на ППЗСПЗЗ и §4, ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Д. по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендират се разноски.

Ответникът - Кмета на район" П."- СО не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Заинтересованата страна Д. В. К. чрез процесуалния си представител адв. Х. намира жалбата за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, тъй като не се установява от представените по делото доказателства на жалбоподателите да е било предостъпено правото на ползване на основание посочените в §4 нормативни актове.

Заинтересованите страни Н. П. П., Й. Л. Д., Д. Г. П. и П. С. П. не изпращат представител и не вземат отношение по жалбата.

Като обсъди доказателствата по делото и доводите на страните и след като извърши служебна проверка по реда на чл.168, ал.1 от АПК, съдът намира за установено от фактическо и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна- наследници на лице на което е отказано да придобие право на собственост върху процесния имот. От представеното по делото съобщение (л. 17) се установява, че на 19.08.2009 г. за процесната заповед е уведомена С. Б. К., която се е задължила да уведоми всички наследници. Жалбата е подадена на 31.08.2009 г. в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административното производство е образувано по молба вх. № П-036-С/27.05.1992 г. (л. 67), подадена от С. Р. Г., с която е поискала на основание §4а от ПЗР на ЗСПЗЗ във вр. с § 5 от ПЗР на ППЗСПЗЗ да бъде изготвена оценка на предоставената на съпруга й Б. И. Г., по силата на визираните в § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ актове, земеделска земя за ползване. От представеното Удостоверение за наследници (л. 7), се установява, че жалбоподателите са наследници на Б. И. Г.. По делото е представена служебна бележка (л. 8), от която се установява, че на 25.07.1961 г. по нареждане на председателя на ТКЗС „В.” е измерено и предадено на Б. И. Г., место от 800 кв.м. в м. „С.”. От представената по делото служебна бележка от 18.05.1995 г., издадена от Председателя на ЛС на ТКЗС В., се установява, че списъкът за раздадени земи на физически лица, нечленуващи в ТКЗС, след публикуване на ПМС № 176/59 г. за определяне на вилните зони прилежащи към С. – град не се оказва в архива на стопанството. По делото е изискано от Държавна агенция архиви цитираното ПМС № 176/1959 г. (л. 154 – 188), което се установява, че не е във връзка с предмета на настоящия спор. Видно от Удостоверение № 175/18.05.1995 г., издадено от ТКЗС В. – в ликвидация (л. 10), недвижимият имот – вилно дворно място от 1115 кв.м., с построена в него вилна сграда, съставляващо имот пл. № 558, заснет през 1985 г. и нанесен в к.л. № Г-11-5-А по кадастралната основа на [населено място], м. С., във вилна зона „Градище”, не попада в блокове на ТКЗС и не се води в баланса на земеделските земи на стопанството. От същото се установява, че през 1961 г. имота е предаден във владение на Б. И. Г. по договор за продажба съгласно чл. 19 от ЗЗД и не се отчита кооперативно имущество, като лицето Б. И. Г. не е приеман за член на ТКЗС в съставните селища. От представената по делото скица (л. 24) – копие от неодобрен кадастрален план на [населено място], се установява, че процесният имот е заснет през 1985 г. с пл. № 558 в к.л. Г-11-5-А и съгласно разписната книга е записан на Б. И. Г..

Със заповед N РД-09-780 от 13.05.1994г. , кметският заместник на ТОА „П.” е отказал на С. Р. Г. по нейно заявление от 27.05.1992 г. да се изготви оценка по § 5, ал.3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ на предоставен за ползване имот от 800 кв.м., находящ се в м. С., землището на [населено място]. По жалба на Г., К. и Г., СГС с решение по адм.д.Н 2091/1994г. е прогласил нищожността на тази заповед, като е изпратил преписката на кмета на СО.

Със заповед N РД-09-580/03.09.1998г. (л. 97), кметът на СО е възложил на районните кметове да назначат комисии в определен в заповедта състав, които да дадат становище относно наличието на изискуемите по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ вр. с § 4а и 4б условия, даващи основание на ползвателите да придобият право на собственост върху предоставените им за ползване земи. С протокол от 28.09.1998г., решение N 31 на СОС

(л. 96) е решено, тези функции да бъдат възложени на районните техническите служби. Със заповед N РД-09-222 от 19.05.2009 г. на кмета на район "П." е назначена комисия и е определен състава ѝ съобразно заповед N РД-09-580/03.09.1998г.

С Протокол № С-183/17.07.2009 г (л. 19), назначената със заповед N РД-09-222 от 19.05.2009 г. на кмета на район "П.", на осн. § 62, ал.2 от ПЗР на ППЗСПЗЗ е разгледала молба, подадена от наследниците на Б. Г. за закупуване на поземлен имот № 558 от к.л. Г-11-5-А, м. С., в землището на [населено място]. Комисията е приела, че представената от молителя служебна бележка не отговаря на изискванията на § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ във вр. с § 63 от ПЗР на ППЗСПЗЗ. В протокола е отбелязано, че в имота има построена сграда, която отговаря на техническите изисквания по § 1в, ал.3.

От показанията на разпитания по делото свидетел Б. Н. Д., се установява, че имотът е застроен с къща, която има сутерен, етаж и полуетаж, която се е строила през 1980 г. Знае, че семейството на Б. Г. е получило имота от ТКЗС. Ставало е въпрос по късно да се направят списъци за тези имоти, за да може да се уточни по кое постановление са, но свидетелката не е виждала такива списъци в П..

При така установените данни, съдът извежда следните правни изводи за основателност на жалбата:

Разпоредбата на § 61 ПЗР ППЗСПЗЗ предоставя възможност на ползвателите, които имат права по § 4а и 4б от ПЗР ЗСПЗЗ, но не са ги заявили, да подават заявление до кмета на общината по местонахождението на имота, а за градовете с районни деления - до кметовете на районите, в срок до 31 януари 1998 г.

Административното производство е образувано по молба вх. № П-036-С/27.05.1992 г., с искане при условията на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ да се признае правото на жалбоподателите да придобият собственост по отношение на земеделски имот, предоставен за ползване. Със заповед N РД-09-780 от 13.05.1994 г. (л.66), кметският заместник на ТОО „П.“ е отказал на С. Р. Г. по нейно заявление от 27.05.1992 г. да се изготви оценка по § 5, ал.3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ на предоставен за ползване имот от 800 кв.м., находящ се в м. С., землището на [населено място]. По жалба на Г., К. и Г., СГС с решение по адм.д.Н 2091/1994г. е прогласил нищожността на тази заповед, като е изпратил преписката на кмета на СО.

Съгласно § 36 от ПЗР на ЗИД на ЗСПЗЗ, обнародван в Държавен вестник бр. 98/1997 г. след връщане на преписката административният орган е следвало да продължи процедурата по действащия ред, а именно по реда на § 5 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, в редакцията обнародвана в Държавен вестник бр. 34 /1992 г. и да изготви оценка на имота, съобразно изискванията на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ и размера на таксата, в случаите на § 4а, ал. 2 от ПЗР на ЗСПЗЗ. В нарушение на това си задължение административният орган е започнал производство по издаване на заповед в хипотезата на § 62 от ПЗР на ПМС № 456 от 11.12.1997 г. за изменение и допълнение на ППЗСПЗЗ. В случая този ред не е приложим, тъй като съгласно § 61, ал. 1 от ПМС № 456 от 11.12.1997 г. за изменение и допълнение на ППЗСПЗЗ по този ред се признават правата на ползватели, които не са ги заявили в преклузивния срок по § 5, ал. 1 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, в редакцията обнародвана в Държавен вестник бр. 34/1992 г. В случая жалбоподателите са заявили правото си да придобият собственост през 1992 г., поради което за тях не е приложим редът за трансформирана на правото на ползване в право на собственост, предвиден в § 62 от ПЗР на ПМС № 456 от 11.12.1997 г. за изменение и допълнение на ППЗСПЗЗ. Произнасяйки се на друго правно основание и изследвайки изискванията на норми, които не са относими към настоящия случай,

административният орган е постановил незаконосъобразен административен акт (в този смисъл решение № 2288/07.03.2007 г. по адм.д. № 11068/2006 г. по описа на ВАС, IV отд.) .

По изложените съображения за основателност на жалбата, оспорената заповед следва да бъде отменена.

Преписката следва да се върне на административния орган за постановяване на нов акт при спазване на приложимата процедура по § 5 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, в редакцията обнародвана в Държавен вестник бр. 34/1992 г.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателите се дължат разноски в размер на 5 лева. По делото не е заплащана държавна такса, предвид обстоятелството, че производствата по ЗСПЗЗ са освободени от ДТ по закон. В представения по делото Договор за правна защита и съдействие от 31.08.2009 г. (л. 57) не е отбелязано договореното адвокатско възнаграждение да е заплатено, поради което искането в тази му част е неоснователно. Такива доказателства не са представени и до приключване на устните състезания по делото. Единствено по делото са представени доказателства за заплатена такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 5 лева.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

#### Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед N РД-46-57/14.08.2009г. на кмета на район"П."- Столична община.  
ОСЪЖДА Столична община, район П. да заплати на С. Р. Г., С. Б. К., Г. Й. Г., Л. Г. Г., А. Г. Г. – И. сторените по делото разноски в размер на 5 (пет) лева.  
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ :